

ชื่อเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อศักยภาพในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้โมเดลเชิงเส้นพหุระดับ
ผู้วิจัย อศนีย์ นิ่มนวล
ปีที่ทำวิจัยเสร็จ 2553

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรระดับ
ผู้เรียน และตัวแปรระดับกลุ่มเรียน กับศักยภาพในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัย
เอกชน และเพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของปัจจัยตัวแปรระดับผู้เรียน และตัวแปรระดับกลุ่มเรียนที่ส่งผล
ต่อศักยภาพในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ
นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชน สังกัดสถาบันสมาคมอุดมศึกษาเอกชนแห่ง
ประเทศไทย ในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2552 ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลาย
ขั้นตอน (Multi Stage Sampling) เป็นนักศึกษา จำนวน 990 คน อาจารย์ จำนวน 165 คน รวม
ตัวอย่าง จำนวน 1,155 คน เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ (Applied Research) ใช้วิธีการวิเคราะห์พหุ
ระดับโดยใช้โปรแกรม HLM (Hierarchical Linear Mode) ของ Raudenbush & Bryk (1987) ตัว
แปรอิสระระดับผู้เรียน ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสัมพันธ์กับกลุ่ม
เพื่อน และความคาดหวังในอนาคต ตัวแปรอิสระระดับกลุ่มเรียน ได้แก่ บรรยากาศในชั้นเรียน
และการให้บริการของสถานศึกษา ตัวแปรตามคือ ศักยภาพในการเรียนรู้ด้วยตนเองตาม
องค์ประกอบ 8 ด้านของ Guglielmino ดังนี้ การเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้ มโนภาพต่อตนเอง
ในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ความคิดริเริ่มและอิสระในการเรียนรู้ การมีความรับผิดชอบ
ในการเรียนรู้ของตนเอง รักการเรียนรู้ ความสร้างสรรค์ ความสามารถใช้ทักษะการศึกษาหา
ความรู้และทักษะการแก้ปัญหา และการมองอนาคตในแง่ดี ใช้สถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การวิเคราะห์
ค่าสหสัมพันธ์อย่างง่าย และการวิเคราะห์พหุระดับ ผลการวิจัยได้ดังนี้

ระดับผู้เรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสัมพันธ์กับกลุ่ม
เพื่อน และความคาดหวังในอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับศักยภาพในการเรียนรู้ด้วยตนเอง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สำหรับการวิเคราะห์พหุระดับ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความคาดหวังในอนาคต ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยศักยภาพในการเรียนรู้ด้วย
ตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังสมการ $SDL = 128.56^{**} + 3.017^{**}(GPA) + 0.676^{**}(MOTIVA) + 0.481^{**}(EXPECT)$ อธิบายความผันแปรได้ร้อยละ 45.6

ระดับกลุ่มเรียน พบว่าบรรยากาศในชั้นเรียนและการให้บริการของสถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับค่าเฉลี่ยศักยภาพในการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สำหรับการวิเคราะห์พหุระดับ พบว่า บรรยากาศในชั้นเรียนส่งผลต่อค่าเฉลี่ยศักยภาพในการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังสมการ $MEANSDL = 128.4^{***} + 2.059*(AIR)$ อธิบายความผันแปรได้ร้อยละ 11.3 และบรรยากาศในชั้นเรียนกับการให้บริการของสถานศึกษาส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังสมการ $MOTIVA = 0.677^{**} + 0.015*(AIR) + 0.011*(SERVICE)$ อธิบายความผันแปรได้ร้อยละ 3.8